

I

Sporen van Morassa

Het was de vijfde maand van het Jaar van de Stenen Hagedis, en de Kafharawind waaide. Ik zat te paard op een heuveltje niet ver bij de grote stad Lanta vandaan. Ze, de Lantanen, noemden dit hier de Vlake, deze plek waar overal groene dingen groeiden. Slechts een korte rit buiten de stad stonden bomen die hoger waren dan een man te paard. Maar de zachte lieden uit de stad zouden dit misschien voor de Vlake aanzien.

In het noorden cirkelde traag een zwerm drills door de lucht. Het zonlicht glinsterde op hun vleugelschubben. Er lag daar iets doods of bijna doods.

Het was er een tijd voor, een tijd om te sterven. Boven me ijld Loewin door de hemel, voortgedreven in zijn strijd met de andere manen Ban en Wilaf, met t'Fie en Mondra. Op zich al een berucht voorteken. Daarnaast was de Kafharawind dit jaar vroeg gekomen. Een vroege wind én Loewin aan de hemel, dat is een zeldzaam omen, en er worden extra zegeningen uitgedeeld wanneer het gebeurt.

Maar mijn doel hier was niet om voortekenen te duiden. Ik schikte mijn gelaatsdoek tegen het stof in de wind, zelfs hier waar

groene dingen groeiden, en wachtte op degene van wie ik wist dat hij zou komen. De wind tilde een scherm van stof voor me op. Toen dat neerdaalde, zag ik hen aankomen.

Twintig mannen, rijdend in twee rijen. Hun lanspunten waren zwart gemaakt zodat ze geen licht weerspiegelden en hun armen waren bloot. Dit waren geen mannen die hun armen inpakten in pantsers, of zelfs maar in textiel tegen de wind. Ze hadden eer. Hun leider was degene voor wie ik hier was.

‘Kom,’ zei ik. Na wat druk van mijn knieën liep mijn paard de heuvel af, en twintig van mijn eigen lansen volgden.

De andere ruiters hielden halt om op ons te wachten. De man voor wie ik was gekomen stopte een stukje voor hen. Hij was nog langer dan ik, en ik ben al lang voor een Altaï.

Ik gebaarde dat mijn volgers moesten blijven staan en reed alleen door. Hij trok zijn zanddoek omlaag en keek me zonder te glimlachen aan. Na een poosje stak ik mijn linkerhand uit. Sommige volkeren bieden hun wapenhand aan, de rechterhand, als gebaar van vertrouwen. Dat is niet gebruikelijk bij de Altaï.

Hij greep mijn linkerhand stevig vast. ‘Lang geleden.’

Ik kon mijn glimlach niet langer bedwingen. ‘Heel lang geleden, Harald, en ik ben blij om je weer te zien.’

‘Ik ben ook blij om jou te zien, Wulfgar. Het afgelopen jaar heb ik een keer of twee gedacht dat het niet meer zou gebeuren.’

Harald, zoon van Bohemund, koning en krijgsheer van de Altaïnatie, was me dierbaarder dan enig man ooit was geweest of ooit zou zijn. Als ik geen bloedbroeder meer over heb, als allen zijn gevallen voor staal of de Vlakte, dan is deze man mijn broer.

Toen mijn vader sneuvelde, in de grote zege tegen keizer Basrath op de Hoogvlakte van Tybal, was Bohemund degene die me in huis nam. Ik werd grootgebracht als zijn zoon, als broer van Harald. Wij hadden meer van die hechte band vastgehouden dan de meeste echte broers.

‘Mayra had gezien dat je via deze kant naar Lanta zou komen,’ zei ik. ‘Zijn de strooptochten goed verlopen?’

‘De afgelopen vier tiendagers hebben niet minder dan drie karavanen mijn pad gekruist.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘De karavaanmeesters vervloeken het lot, zoals gewoonlijk. Maar als ze de Vlakte willen oversteken, moeten ze ermee leren leven dat er

af en toe een paar aan ons ten prooi vallen. Ze moeten het maar beschouwen als een soort belasting. En hoe is het jou vergaan?’

De glimlach verdween van mijn gezicht en ik haalde diep adem. ‘Ik heb in de afgelopen zes tiendagers één karavaan gezien, en slechts één andere in de zeven daarvoor. In die tijd zijn de kuddes negen keer door tandhoorns aangevallen. Twee keer heb ik verwoeste, droge waterplaatsen aangetroffen, en nog maar vier dagen geleden zijn dertig van mijn lansen door Renners aangevallen. Ze wisten er meer dan honderd te doden voordat ze het onderspit delfden, voor zover we ze konden tellen aangezien we niets dan botten vonden.’

‘Scherpe woorden, Wulfgar. Harde woorden.’ Harald aarzelde voordat hij doorging, en toen was de lach uit zijn stem verdwenen. ‘De karavanen waren allemaal klein. Slechts één ervan had slaven bij zich, en dat was de kleinste. Een andere had stoffen en potten en andere dingen van klei. De derde had lege vaten bij zich en was op weg terug naar de wijnmakerij in Thisk. Hij werd geleid door zo’n stel scharminkels dat ik ze heb laten lopen. Als ik ze had gehouden, was ik nooit meer van ze afgekomen. Niemand bij zijn volle verstand zou dat stel zelfs maar als geschenk aanpakken.’

‘En de tandhoorns? De Renners?’

‘Geen Renners, maar er zijn altijd tandhoorns.’

‘Dit jaar meer,’ zei ik. ‘Er zijn er dit jaar meer dan ooit tevoren.’

‘Goed, ja, er zijn er meer. De Vlake is nooit gemakkelijk geweest. Je woont niet op de Vlake, je voert er oorlog tegen.’

‘Kom bij mij niet met van die clichés, Harald. Ik weet dat je oorlog moet voeren tegen de Vlake, maar ik heb nooit eerder gedacht dat de Vlake aan de winnende hand was.’

Hij verplaatste onbehaaglijk zijn gewicht. Ongetwijfeld dacht hij aan weer een ander cliché, iets over standhouden. Plotseling fronste hij zijn voorhoofd. ‘Je had het over verwoeste waterplaatsen. Ik ben er zelf ook drie tegengekomen. En bij een ervan’ – hij stak zijn hand onder zijn tuniek – ‘vond ik dit in de gedroogde modder.’

Hij overhandigde me een sjaal. Een kleine, ruw geweven sjaal met een eenvoudig driehoekig patroon dat steeds werd herhaald.

‘Morassa,’ zei ik. ‘Niemand anders zou zo’n armzalig ding wil-

len hebben, dus was het geen handelswaar. Morassa bij de waterplaats toen hij verwoest werd?’

‘Dat moet wel. Dit ding zat in de opgedroogde modder, en op dat deel van de Vlakte droogt de modder heel snel.’

‘Morassa,’ fluisterde ik. Morassa waren aasgieren die de restjes oppikten van de strooptochten van andere mannen. Als ze ooit al zelf op strooptocht gingen, was dat alleen tegen iemand van wie ze zeker wisten dat die zwakker was. Maar zelfs met het bewijs in mijn handen kon ik dit moeilijk geloven.

Water is leven op de Vlakte. Een waterplaats is leven. De afwezigheid van water is de dood. Zo simpel is het. Dat feit roept respect op. Een man die een waterplaats vergiftigde of verwoestte, werd onmiddellijk ter dood gebracht. Zelfs al deed hij het om een vijand het water te ontzeggen, dat maakte niet uit. Er zou zeker een dag komen – heel zeker – dat zijn eigen mensen dat water nodig zouden hebben. Zelfs de Morassa zouden geen waterplaatsen verwoesten.

‘Heb je een Wijze Zuster gevraagd om bij de waterplaats te gaan kijken?’

Harald knikte. ‘Ze vond er niets. Er was een tijdje een betovering over de waterplaats geweest. Voor die tijd was hij intact. Erna was hij verwoest. Tijdens was hij troebel. Bij de volgende verstoorde waterplaats heb ik haar nog een keer laten kijken, en weer vond ze die vertroebeling.’

‘Dus iemand is erop uit om wat? Al het water op de Vlakte te vernietigen? Waarom?’

De wind stak op en Harald trok zijn mantel dichter om zich heen. ‘Ik weet het niet, Wulfgar, en ik ben niet van plan om er hier over te blijven nadenken. Ik bevries bijna.’

‘Goed dan. Naar Lanta. Naar de Parel van de Vlakte. We laten ze weten dat we hier met vreedzame bedoelingen zijn, en misschien zullen er een paar de moed bij elkaar schrapen om naar buiten te komen en van ons te kopen. Kunnen er goederen tussen je buit zitten die ze mogelijk herkennen? Vrienden die ze mogelijk op het verkoopblok zien staan?’

‘Heeft dat ze ooit eerder tegengehouden?’

‘Nee. Kom, we gaan.’ Ik spoorde mijn paard aan en Harald kwam snel achter me aan, en onze lansen volgden op een afstandje.

Ik zei niets meer over de waterplaatsen, maar ik bleef eraan denken. De vernietiging van water moest het werk zijn van waanzinnigen, maar geen enkele waanzinnige kon zich de prijs veroorloven die een Wijze Zuster zou rekenen voor zoveel verhullende toverij. Een rijk iemand verwoestte water, maar wie? En waarom? De vragen bleven door mijn hoofd gaan, maar er kwamen geen antwoorden, geen glimmertje van een idee. En toen was er geen tijd meer voor speculatie. We reden een heuvel over en Lanta lag voor ons.

Lanta de Onneembare, de Parel van de Vlakte. Overwinnaar van Basrath noemden ze zichzelf, maar eigenlijk had Basrath zijn legers teruggetrokken zodra hij besepte dat deze stad niet te belegeren was. Ze hadden hem nooit verslagen of zelfs maar in de strijd ontmoet. Hij was het eindeloze wachten gewoon beu geraakt.

Maar ze hadden wel reden voor hun trots. Van alle steden die ik had gezien, was alleen Caselle even groot. Men zegt dat er drie of vier even grote of nog grotere steden bestaan in de landen van de Liau, maar ik heb ze nooit gezien. Misschien is het alleen maar geklets van reizigers.

Alleen al de muren van Lanta waren wonderen, en mannen die belangstelling hadden voor dergelijke dingen reisden over grote afstanden om ze te komen bekijken. De Buitenmuur was tien keer manshoog, met bovenop een weg voor het verplaatsen van soldaten. De Binnenmuur was nog hoger, bijna twee keer zo hoog, en ook daarop lag een weg. De mannen die de muren kwamen bekijken, zeiden dat de bouw ervan een wonder was, dat ze door hun afmetingen en lengte wonderbaarlijk waren. Het enige wat ze voor mij interessant maakte, was het feit dat ze nog nooit waren bedwongen. Nog nooit, zelfs niet door Basrath.

We reden openlijk naar de Barbarenpoort, zonder angst om te worden aangevallen. Hij heet zo, die poort, omdat hij de enige van de Twaalf Poorten is die rechtstreeks op de Vlakte uitkomt. Karavanen die door deze poort vertrokken, hadden de grootste kans om op de Altaïlansen te stuiten, of op Eikonan of zelfs Morassa. Maar ze deden het wel. Ze deden het omdat de verliezen aan de volkeren van de Vlakte opwogen tegen de winst als af en toe een karavaan het naar de bergen redde om te handelen in edelstenen en kostbare metalen, bont en parfum en vreemde dingen uit de

landen voorbij de bergen. En elke koopman zou met alle plezier de goederen van zijn rivaal van ons kopen, en soms zijn rivaal zelf.

Bij de poort stapte een officier van de Stadswacht voor ons. We hielden wat in en wachtten tot hij ons zou doorwuiven. Dat deed hij niet. Hij keek nerveus aan zijn baard trekkend van Harald naar mij en weer terug. Toen we tot stilstand kwamen, rechtte hij zijn rug. ‘Wie zijn jullie? Wat doen jullie hier?’

Een paar van mijn mannen lachten. Ze dachten dat hij een grapje maakte of naar een belediging toewerkte. Ik dacht aan de wind en Loewin aan de hemel en was er niet zo zeker van. Daarnaast had ik drie dagen geleden een tweetenige gromit in mijn tent gezien. De duisternis pakte zich samen, maar was het gewoon weer een voorteken, of was dit een plek waar dingen zouden eindigen?

Plotseling besepte ik dat iedereen zwijgend wachtte tot ik zou antwoorden. Harald had een verwachtingsvolle glimlach op zijn gezicht.

Ik boog me uit mijn zadel en lachte misschien wat grimmiger dan ik had bedoeld. ‘Heb je geen ogen in je hoofd? Het is toch duidelijk dat ik een koopman uit Devia ben, en dit is een groep Cerduaanse dansmeisjes.’

De lansen gierden het uit en sloegen op hun dijnen. Zelfs een paar Lantanen lachten besmuikt.

De officier niet. ‘Ik moet weten wat jullie hier doen. Tot die tijd worden jullie de stad niet in gelaten.’

Harald besepte eindelijk dat dit niet het gebruikelijke geplaag bij de poorten was. ‘Waarom stel je zoveel vragen?’ gromde hij. ‘Ben je bang dat veertig Altaïlansen je stad zullen innemen?’

De officier slikte moeizaam en verbleekte. Hij stapte wankel achteruit en hief zijn hand. Plotseling stonden we tegenover tien kruisboogschutters die zich in een waaier voor de poort opstelden. Ik hoorde geschuifel achter me, van mannen die zwaarden lossen in de schede legden en lansen losmaakten.

Ik bekeek de soldaten voor me en wist dat dit niet voorbereid was. Zij waren net zo onzeker en nerveus als hun officier. Als het hun bedoeling was geweest om ons te doden, als ze daar bevel toe hadden gekregen, zouden ze met meer mannen zijn gekomen. Zelfs al zou elke kruisboogschutter hier zijn doelwit raken, dan

nog zouden er altijd nog meer dan twee keer dat aantal lansen overblijven om hen neer te sabelen en weg te rijden.

‘Genoeg,’ zei ik. ‘Het is al eeuwenlang gebruik bij ons volk om naar de Tweelingtronen te gaan als we jullie stad aandoen, om jullie volk te laten weten dat we hier zijn om te handelen, niet om te vechten. Dat weet jij even goed als ik. Nu heb je twee keuzes. De eerste is dat je je mannen opdracht geeft om te schieten. Je zult ons niet allemaal doden. Een aantal zal overleven en terugrijden naar onze tenten met nieuws over wat hier is gebeurd. En dan zullen mijn geest – ik maakte mijn lans los uit de houder in mijn stijgbeugel – en jouw geest zien hoeveel Altaïlansen het kost om de muren van Lanta omver te halen. Of stap anders opzij. Wij gaan nu naar binnen.’ Ik spoorde mijn paard aan.

Heel even aarzelde hij nog, maar toen brak hij. ‘Ga opzij,’ riep hij zijn mannen toe. Toen we op hem af reden vergat hij zijn waardigheid, haastte zich weg en belandde plat in het zand.

De kruisboogschutters weken uiteen en gingen verward langs de weg staan. We versnelden tot draf en reden in een stofwolk tussen hen door.

Eenmaal voorbij hen stak ik mijn vuist op en vertraagden we weer tot stapvoets. De boogschutters maakten geen aanstalten om ons tegen te houden. Ze keken ons na terwijl onze stofwolken nog rondom hen neerdaalden.

Tussen de Buitenmuur en de Binnenmuur lag een terrein van ongeveer tweehonderdvijftig passen lang. Deze wirwar van krotten, taveernes en dievenmarkten werd de Laagstad genoemd. Het was er altijd lawaaiig door de kreten van venters en dronken gebral. Een man kon drie keer zijn beurs kwijtraken en zeven voorstellen krijgen voor handelingen waar hij nooit eerder van had gehoord, allemaal op dat korte afstandje. Nu reden we naar de binnenpoort door een lege, stille wijk. Gehoor gevend aan een of ander instinct dat bewoners van dergelijke plekken hebben, hadden ze iets van de onrust bij de buitenpoort bespeurd en zich verscholen. Zodra wij weg waren, zouden ze weer naar buiten komen.

Bij de binnenpoort leken enkele tientallen venters uit de Laagstad verscheurd tussen gehoor geven aan hun neiging om te vluchten en hier blijven om hun waren te redden. Ze hadden die uitgespreid voor stadsbewoners die wel naar deze poort wilden komen,

maar nooit voet zouden zetten in de sloppenwijk. De wachters daar keken argwanend naar ons toen we langsreden. Ze tuurden naar de buitenpoort, maar omdat ze daar geen tekenen van alarm zagen, legden ze alleen hun hand op hun wapens en loerden naar ons terwijl we passeerden.

Harald blies met een zucht zijn adem uit, en ik besepte dat ik zelf ook mijn adem had ingehouden. ‘We zijn binnen, Wulfgar, maar ik zal je eerlijk zeggen dat het me niks bevalt. Helemaal niks. Ik heb wel eerder woorden gehad met de Stadswacht bij de poorten, boze woorden, scheldwoorden, maar nooit zoiets als dit.’

‘We moeten maar hopen dat naar buiten komen niet meer moeite kost dan binnenkomen.’

Hij keek me aan alsof hij nog niet aan die mogelijkheid had gedacht. ‘Denk je dat het zo zal gaan?’

‘Loewin is bij dag aan de hemel te zien. De wind is vroeg dit jaar. Ik heb drie dagen geleden een tweetenige gromit in mijn tent gezien.’

‘Ben jij even van de goede voortekenen vandaag. Heb je bloed in de wijn gezien? Is er een drill je tent binnengekomen?’

‘Weet ik niet,’ zei ik rustig. ‘Ik zal kijken als ik terug ben.’

‘Nou, in elk geval ga je er nog van uit dat we terug zullen komen. Ik begon al te denken, met al die kwade voortekenen, dat we beter onze polsen konden doorsnijden om het maar achter de rug te hebben.’

‘Nog niet. Orne!’ riep ik, me omdraaiend naar de lansen. ‘Bartu.’

De twee mannen kwamen naar me toe. Ze zagen er geen van beiden uit als Altaii, hoewel ze allebei in de tenten waren geboren. Bartu was klein, met kromme benen en donkere ogen. Orne was nog langer dan Harald en zijn haar was zo rood als dat van een zeerover.

‘Geef dit aan de anderen door,’ zei ik. ‘Wees voorbereid op problemen, problemen buiten het normale, maar ga geen gevechten aan behalve als je wordt aangevallen. Is dat begrepen?’

‘Begrepen, Wulfgar,’ zei Orne. Bartu keek teleurgesteld.

‘En blijf bij de vrouwen weg.’

Bartu maakte een protesterend geluid. Het was nog de vraag waar hij meer van hield: van vrouwen of van vechten. Dat hem dat nu allebei werden ontzegd, viel hem zwaar.

Orne knikte en ze hielden allebei in om weer tussen de rest van de lansen te gaan rijden.

‘Verwacht je hier echt problemen?’ vroeg Harald.

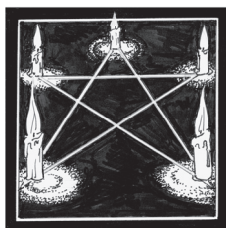
Eigenlijk was dit geen plek waar je normaal gesproken een aanval zou verwachten. Het was druk op de straten. Op het marktplein voor de Mar’yan Arena stonden kooplieden die handelden in goederen ter waarde van duizenden gouden imperialen naast bedelaars die snoepjes verkochten voor een koperstuk.

Een paar van hen, mogelijk lieden die op het punt stonden te vertrekken met karavanen die zouden proberen de Vlake over te steken, keken ongerust naar ons. De meesten negeerden ons. In deze stad konden een paar ruiters van de Vlake geen ophef veroorzaken. We waren niet te vergelijken met de reizigers uit verre landen die de straten bevolkten. Meer dan de helft van alle mensen die ik zag, leek van een of andere verre plek afkomstig.

Een handelaar in edelstenen, gekleed in het paars en rood van Tyria en met zijn gevolg achter zich aan, drong zich langs een groep Hykso’s uit het zuiden. Kooplieden uit Tallis en Asyat discussieerden luidkeels boven balen sneeuwkruipeperelzen. Twee zeerovers uit Telmark of Varangia onderhandelden over de prijs van vis. Een Tafawrikrijger in een mantel met kap zat buiten voor een taveerne thee te drinken, omdat hij neerkeek op de ongelovigen binnen, zonder zich iets aan te trekken van de drukte om hem heen.

Nee, een paar mannen van de Vlake waren niets bijzonders. Of dat zouden ze althans niet moeten zijn. Maar waarom had ik dan het gevoel dat er ogen op ons gericht waren, zoals ik zelf naar de stukken op het bord van het Oorlogspel zou kijken?

En toen waren we op het enorme plein in het centrum van de stad. Op die uitgestrekte vlakte van gladde stenen waren geen mensenmenigten, geen handelaren, geen lawaai. Er was niets, behalve het grote, verlaten plein en de plek waar we heen wilden. Het Paleis van de Tweelingtronen, het paleis van de koninginnen van Lanta.

II

Het paleis in

Het paleis had een uiterlijke schijn van frivole schoonheid, van kristallen torens en enorme muren ingelegd met edelstenen uit elk land dat de mensheid kende. Het glinsterde in de zon, twinkelend met duizend facetten, maar onder al die glitter was het een fort.

De Paleiswachters, de mannen die de wacht hielden op de muren en bij de poorten, zagen er ook schitterend uit, bijna net zo fraai als het paleis. Hun pantsers waren bekleed met kostbare metalen en bezet met edelstenen. Sommige officiers leken van top tot teen in edelstenen gehuld. Er gingen geruchten dat ze werden geselecteerd op basis van hun uiterlijk en hun vitaliteit in de bedden van de koninginnen. Of dat waar was of niet, feit was dat ze de Tweelingtronen al meer dan tweeduizend jaar intact hielden. In die tijd had niemand de tronen met geweld ingenomen, en zij die het hadden geprobeerd, waren schreeuwend aan hun einde gekomen in de kerkers onder het paleis of op staken op de muren.

In galop staken we het plein over. De wachters bij de hoofdpoort van het paleis verplaatsten onbehaaglijk hun gewicht toen we naderden, en meer dan één hand ging naar een druk bewerkt zwaardgevest. Het leek wel alsof niemand in Lanta vandaag Altaii-

krijgers wilde zien. Dat zat me totaal niet dwars. De Altaii gaan waar ze willen, wanneer ze willen. Men zegt zelfs wel eens dat we opduiken wanneer we het minst worden verwacht.

Harald en ik hielden onze rijdieren in voor de poort, en onze lansen verspreidden zich achter ons. Even leek het alsof ze doel-loos door elkaar heen reden, maar toen ze tot stilstand kwamen hadden ze twee rijen gevormd, rug aan rug, de ene met het gezicht naar het paleis en de andere de andere kant op. Hun rijen waren niet de rechte, strakke gelederen van een Lantaanse formatie, en ik hoorde een paar Paleiswachters gniffelen. Ze hadden blijkbaar nooit bij de karavanen gewerkt, anders zouden ze hebben geweten dat die ongedisciplineerde ruiters het tegen tien keer zoveel orde-lijke stadse troepen konden opnemen.

Ik steeg af en gaf mijn lans en teugels aan Orne, en Harald en ik liepen samen naar de poorten. Bijna zonder nadenken legde ik mijn korte zwaarden wat lossers in de schede. Er hing een geur van problemen in de lucht, de scherpe, koperachtige geur van bloed.

‘Weet je zeker dat het een tweetenige gromit was?’ vroeg Harald.

‘Het kan ook een drietenige zijn geweest.’

We spuugden allebei om het kwaad af te weren. Iedereen weet dat de drietenige gromit een gewisse voorbode van de dood is.

‘Je leeft graag gevaarlijk, Wulfgar.’

De wachters voor de poort stelden zich op in een formatie van vier rijen diep, met hun speren op onze borst gericht. ‘Niemand mag naar binnen.’

Het was onmogelijk te bepalen wie van hen er had gesproken. Leer en pantsers kraakten terwijl de lansen hun positie wijzigden. Mijn handen gingen weer naar mijn zwaardgevesten, en even vroeg ik me af of het inderdaad geen drietenige gromit was geweest. Het zand van een mensenleven kan elk moment opraken. Het aantal korrels is bij niemand bekend. En die geur werd sterker.

‘Deze eh... mensen zijn een uitzondering.’

De zalvende stem kwam van een kleine man met een baard die door een deurtje in de muur naast de poort was gestapt. Zijn tuniek had vele kleuren en was voorzien van splitten volgens de mode van Lanta, zodat eronder andere kleuren zichtbaar werden toen hij een buiging voor ons maakte. ‘U wordt verwacht,

natuurlijk.’ Zijn ogen schoten heen en weer als die van een vogel en hij kon een minachtende grimas niet onderdrukken toen ze tot stilstand kwamen op onze eenvoudige, stoffige kleding. Hij gebaarde naar de deur. ‘Als u wilt binnenkomen. Mijn naam is Ara, seneschal van het Koninklijk Paleis.’

Ik stapte naar binnen, maar bleef toen zo plotseling staan dat hij bijna op mijn hakken trapte. ‘U hebt gehoord wat er bij de poort is gebeurd.’ Het was geen vraag. Ik was ervan overtuigd dat het zo was.

‘Ja.’ Hij glimlachte schijnheilig. ‘Dat was onfortuinlijk. U kunt er gerust op zijn dat de officier in kwestie al is gedisciplineerd.’

‘Dat interesseert me niet,’ zei ik. ‘Wat u met uw officiers doet, moet u zelf weten. Wij zijn hier voor een bezoek aan de heersers van uw stad, volgens ons gebruik.’

Eigenlijk interesseerde het me wel, maar ik wilde niet dat hij dat wist. Of ze nu echt iets met die officier hadden gedaan of niet, ze wilden dat ik dacht van wel. Ze wilden ons sussen, en dat was nog ongebruikelijker dan onze ontvangst bij de poort. Lanta had nooit eerder om onze gevoelens gegeven. Ik zag dat Harald zijn oren spitste en schudde mijn hoofd naar hem.

‘Als u geen belangstelling hebt voor hoe die man is gedisciplineerd, misschien blijft u dan wat wijn, en de gelegenheid om u op te frissen na uw rit? En een meisje misschien, net uit de trainingskooien van Asmara? Of twee?’ Hij glimlachte weer.

Hij glimlachte me wat te veel, die Ara, en ik begon me op te winden over zijn pogingen om ons te weerhouden van wat een eenvoudig bezoekje zou moeten zijn. En ik begon er ook genoeg van te krijgen om te wachten op de bliksem. Als hij ging inslaan, dan maar meteen.

‘Heer Harald en ik zijn hier met een doel. Geniet zelf maar van dat meisje en de wijn. Wij gaan naar de grote zaal.’

Ik liep de gang in, en binnen één stap liep Harald naast me.

Binnen twee stappen drentelde Ara om ons heen. ‘Dat kan niet! De grote zaal is eh... Hij wordt momenteel gebruikt voor een ceremonie, een zeer heilige ceremonie. U begrijpt natuurlijk wel dat buitenstaanders, als u me vergeeft dat ik u als zodanig bestempel, daar geen getuige van mogen zijn. Heren? Heren!’

Ik draaide me naar hem om, en hij deinsde gehaast achteruit. ‘Ik

wil die zo geheime ceremonie wel eens zien. Ik stel voor dat u me niet langer in de weg staat, voordat ik uw eervolle positie vergeet.'

'Het zou uw dood kunnen betekenen,' waarschuwde de seneschal.

'Volgens de voortekenen hangt mijn leven aan een draadje. Misschien kies ik er zelf wel voor om dat draadje door te snijden.'

'Maar uw vriend...'

Harald lachte. 'Als een Altaii besluit te sterven, wat kan een andere Altaii dan doen behalve zijn belager doden en aan zijn zijde sterven?'

'Jullie zijn waanzinnig, allebei.'

'Als dat zo is,' gromde ik, 'dan is het ónze waanzin, en die gaat jou niet aan. Het zou jammer zijn als er bloed op die modieuze tuniek van je terecht kwam.' Ik legde veelbetekenend mijn hand op mijn zwaardgevest. 'De grote zaal?'

'Zou je dreigen met geweld, hier in de gangen van het paleis zelf?'

'Ik zal er niet alleen mee dreigen, ik zal het gebruiken. En ik heb genoeg van dit uitstel. Ga ons voor, anders gaan we alleen en laten jou hier voor de wachters achter.'

Zijn vingers plukten rusteloos aan zijn tuniek en hij keek naar ons alsof hij nog nooit lieden zoals wij had gezien.

'De grote zaal,' spoorde Harald hem aan.

'Als ik dit doe,' mompelde hij bijna in zichzelf, 'staan allebei jullie hoofden, en het mijne, misschien wel op de muren zodra de eerste maan opkomt. Zo niet, dan zullen jullie beslist...' Hij schudde zijn hoofd. 'Goed dan, barbaren. Het lijkt erop dat ik weinig keus heb.'

'Ga voor, seneschal,' zei ik.

Zonder nog een woord te zeggen liep hij voor ons uit door de gang, alsof hij niet kon wachten tot hij wat er dan ook zou kunnen komen achter de rug had. Hij vertraagde pas toen we bij twee grote houten deuren voorzien van ingewikkeld snijwerk aankwamen. Vier wachters stonden er stram voor.

'Doe open,' beval Ara.

De wachters keken elkaar twijfelend aan, en de seneschal maakte een fel gebaar. Langzaam stapten twee van hen naar voren en pakte de klinken van de deuren vast. Met zichtbare inspanning

trokken ze de deuren open. Binnen waren muziek en de geluiden van dronken feestvierders te horen.

‘Een ceremonie,’ zei ik sarcastisch, en we volgden Ara de grote zaal in.

De muzikanten aarzelden in hun spel en pakten de melodie toen slordig weer op. Er verspreidde zich gemompel onder de verzamelde edelen toen ze zich bewust werden van onze aanwezigheid. De dansmeisjes misten geen pas. Ze zouden worden afgeranseld als ze niet prachtig dansten of als ze stopten zonder daar bevel toe te hebben gekregen, ongeacht de reden.

Dit gebeurde allemaal om me heen, maar het voelde alsof het ergens anders gebeurde. Mijn ogen waren gericht op de hoge, bewerkte ivoren tronen aan het eind van de zaal, of eigenlijk op de twee vrouwen die erop zaten. Eilinn en Elana, de koninginnen van Lanta.

Volgens hun legenden was de stad opgericht door twee zussen, godinnen die uit de hemel waren gekomen en regeerden vanaf de Tweelingtronen. Ze waren opgevolgd door hun oudste dochters, en dat werd de Lantaanse lijn van de troonsopvolging: oudste dochter volgde oudste dochter op. Als een van de koninginnen overleed zonder erfgename, dan volgde de oudste dochter van de andere koningin haar op, en de tweede dochter volgde haar eigen moeder op. Zo waren ook Eilinn en Elana op de tronen beland, waardoor de Tweelingtronen nu inderdaad werden bezet door een tweeling.

Ze waren nog niet in het kleinste detail van elkaar te onderscheiden. Zilverblond haar dat identiek was gevlochten, hoog opgestoken en bezet met parels die duplicaten van elkaar konden zijn. Vier identieke groene ogen keken vorstelrijk door de zaal vanuit gezichten die als twee druppels water op elkaar leken. En toch kende ik hen. Ik was hier niet meer geweest sinds zij de tronen hadden bestegen, maar ik kende hen. En op de een of andere manier, wist ik ook, waren zij verbonden met de voortekenen van mijn lot. Als de drills mijn botten kaalvraten, zou dat vanwege deze twee vrouwen zijn. En als dat niet gebeurde... Dat was nog eens een intrigerende gedachte.

‘Je mag ons benaderen, Ara,’ zei Eilinn.

Terwijl de seneschal zich naar voren haastte en zich op de grond

wierp, met een gezicht dat glansde van het angstzweet, raakte Harald mijn arm aan. ‘Kijk eens daar.’

‘Morassa,’ zei ik ademloos.

Rechts van de verhoging met de Tweelingtronen, op een ereplaats, zaten drie mannen die ik nooit binnen deze muren had verwacht, laat staan aan de rechterzijde van de tronen. Ik zag Bryar, de bekendste krijgsleider van de Morassa, en Daiman, van wie men zei dat hij hun succesvolste plunderaar was, als er al zoiets bestond onder de Morassa. Belangrijker nog, Ivo was er. Hij was de rechterhand van Brecon, koning van alle Morassa.

‘Als je de mest van je vee uit je oren haalt, barbaar, kun je het misschien horen als iemand tegen je praat.’

Eilanns snerende stem doorbrak mijn gedachten. De danseressen waren vertrokken, de muzikanten waren stilgevallen en iedereen staarde naar Harald en mij.

‘Jullie mogen onze audiëntie bijwonen, jullie verzoeken indienen en vermaakt worden zoals bij jullie positie past,’ ging ze door.

Mijn kaak verstrakte bij het gelach dat daarop volgde. Toen Ivo hoorde dat ze ons op gelijke hoogte stelde met haar vazallen en smekelingen, lachte hij zo hard dat het grote litteken over zijn gezicht wit afstak tegen het rood.

Ik dwong mezelf om ontspannen te blijven en plakte een glimlach op mijn gezicht. ‘Het spijt me, hoogheid. Ik bewonderde alleen de wandkleden van uw grote zaal en vroeg me af wat we ermee zouden gaan doen in onze tenten. Ik denk dat ze ook wel als kleedjes kunnen dienstdoen als ze eenmaal in stukken zijn gesneden.’

Er viel een stilte in de zaal. De edelen wachtten af hoe de koninginnen zouden reageren op een barbaar die dreigde de wandkleden uit het paleis zelf te roven. Toen ze glimlachten, Elana een beetje stijfjes, brulde de rest het uit van het lachen. Ivo keek lichtelijk teleurgesteld. Misschien had hij liever ons bloed op de vloer gezien.

‘Het zou interessant zijn om je zoiets te zien proberen, barbaar,’ antwoordde Eilinn droogjes. ‘Wanneer en hoe was je van plan die kleden te stelen?’

‘Het hoe moet mijn geheim blijven, en wat het wanneer betreft: nog niet. Maar ik zal het u en uw zus laten weten als ik het doe. Anders zou het onbeschoft zijn.’

‘Natuurlijk. Je zou niet onbeschoft willen zijn.’ Haar minachting was duidelijk. Haar zus Elana keek nog altijd zwijgend naar ons, alsof we vreemde, zeldzame dieren waren. ‘Jullie krijgen nu plekken aangewezen in het publiek, zoals ik zei.’

Bedienden kwamen naar ons toe om ons naar een plek te midden van het publiek te leiden, en mijn woede vlamde weer op. Harald verstarde en wilde bijna iets zeggen, maar ik gebaarde naar hem en hij liep door zonder de woorden uit te spreken die ik ook wilde zeggen. Zijn gezicht was zo ijzig als de Vlakte midden in de winter.

We zaten niet voor in de zaal, tussen de edelen, zoals ons recht was. Niet alleen werden we bij de kooplieden en lagere edelen geplaatst, maar we zaten ook nog eens helemaal aan het eind van de zaal, waar je een bedelaar zou neerzetten die naar binnen was gehaald om het publiek te amuseren.

Andere bedienden kwamen naar ons toe en zetten met veel vertoon schalen parfum op de vloer om ons heen, alsof ze onze burens wilden afschermen van ons aroma van paarden en leer. Er werden ons schalen met kleine stukjes vlees aangeboden, half verbrand of half rauw, en bekers met zuur ruikende wijn. De meisjes die ons bedienden waren ongetrainde keukenhulpen gekleed in vettige, rafelige jurkjes van ruige stof. Zelfs de soldaten een eindje verderop werden bediend door geparfumeerde meisjes gekleed in zijde.

De mannen tegenover ons grijsden openlijk, porden elkaar in de ribben en maakten grappen achter hun hand. Ivo leek er niet veel aan te vinden, maar Bryar en Daiman vielen bijna van hun stoel van het lachen. Bryar morste wijn over de vloer.

Dit soort dingen was niet geheel ongehoord. Soms amuseerde de regent van een stad zichzelf en zijn hof door bezoekers die ze barbaren noemden te beledigen. Wat mij nu zorgen baarde, was dat de belediging werd overgebracht terwijl de Morassa op een ereplaats zaten. En dat ze bereid waren geweest ons om te kopen met sensueel getrainde meisjes, zonder enige belediging of krenking, om ons uit deze zaal weg te houden.

Eilinn doorbrak nogmaals mijn gedachten. ‘Mijn zus en ik vragen ons af waarom jullie naar onze stad zijn gekomen.’

Een onschuldige vraag, achteloos gesteld, en toch, net als voor

de officier bij de poort was het ook voor haar niet nodig geweest om hem te stellen.

‘Het is al eeuwenlang ons gebruik om de steden binnen te gaan die we aandoen,’ antwoordde ik. ‘We bezoeken altijd de heerser van die stad om bekend te maken dat we daar zijn om te handelen, niet om te vechten. Zo lang kan het toch niet geleden zijn dat hier nog andere Altaii zijn langsgeslagen.’

Eilinn stapte over mijn woorden heen, zoals ik had verwacht, want ik had haar immers alleen maar verteld wat ze al wist. ‘Hebben jullie geen andere reden om juist nu hierheen te komen?’

Iemand bewoog zich in de schaduwen achter de tronen, maar de woede bekwam me weer en ik lette er niet op. Ze daagde me onhandig uit, alsof ik te stom was om het te beseffen. Het kon mij niet schelen of ze dat deed omdat ik voor haar alleen maar een barbaar van de Vlakte was of vanwege een diepere reden.

‘In feite is er wel een andere reden voor mijn komst, een reden van weinig belang, het opmerken niet echt waard, maar toch een reden.’

Harald keek me zijdelings aan, want dit was nieuw voor hem. Eilinn boog zich gretig naar voren, en zelfs Elana, haar kalmte schijnbaar verbroken, luisterde met meer aandacht.

‘En die reden is?’

‘Ik zoek slavenmeisjes.’

‘Slavenmeisjes?’ zei ze niet-begrijpend.

‘Slavenmeisjes,’ herhaalde ik. ‘En niet zomaar meisjes, natuurlijk. Ik wil twee dezelfde, een tweeling in feite. Hun haar moet heel lichtblond zijn, en hun ogen groen. Het maakt niet uit of ze ongetraind of onhandig zijn. Mijn slavenmeesteres zal ze wel tot in de perfectie trainen.’

Harald sprak zachtjes vanuit de zijkant van zijn mond. ‘Ik denk dat het toch een drienigige gromit was.’

Een stomverbaasde stilte vulde de zaal. Eilinn staaarde me geschokt aan, en Elana leek geen adem meer te halen. Toen werd de stilte verscheurd door een uitbarsting van geschreeuw en gevloek. Vuisten werden geschud en handen gingen naar zwaardgevesten.

Eilinn stond met fonkelende ogen op van haar troon. ‘Hoe durf je,’ beet ze me toe. ‘Jij barbaars beest! Jij bovenmaatse, door de mest gerolde...’

Bij een aanraking van haar zus kapte ze zichzelf af, al was het overduidelijk met moeite, en de rest van de zaal viel ook stil.

Elana glimlachte bijna hartelijk en sprak nu voor het eerst. ‘Mischien, lieve zus, willen onze eh... gasten hun toekomst zien. Ze spreken met zoveel zelfvertrouwen over het stelen van kleden en’ – haar mond vertrok van afkeer – ‘andere dingen. Laat ze maar zien hoe het echt zal gaan.’

Meteen verbeterde Eilinn's humeur. ‘Ja,’ zei ze lachend, ‘laat ze hun toekomst zien. Sayene! Sayene, kom hier en laat die mannen zien wat hun wacht.’

Een vrouw stapte naar voren vanuit de schaduwen achter de tronen. Zelfs zonder haar mantel zou ik haar hebben herkend, door de respectvolle stilte waarmee iedereen behalve de twee koninginnen haar begroette. Ze was een Wijze Zuster, een zieneres. Haar aanwezigheid hier sterkte me in mijn voornemen om Mayra te raadplegen, de Wijze Zuster van mijn eigen kamp.

Sayene maakte een lichte buiging naar de tronen, maar slechts een lichte. ‘Ik raad u dit af, mijn koninginnen. Ik...’

‘En ik zeg dat het gebeuren moet,’ kapte Eilinn haar af.

De zieneres knikte, maar haar mond was gespannen. Ze vond dit niet belangrijk genoeg om tegen de koningin in te gaan, maar ze was wel boos. ‘Een acoliet is hiervoor voldoende,’ verklaarde ze.

Een andere vrouw stapte naar voren, ook in de mantel van een Wijze Zuster, maar de acolietensjaal om haar hoofd gaf aan dat ze nog een pupil was. Ze boog, eerst naar Sayene en toen naar de koninginnen, en pakte een buidel van haar riem. Langzaam goot ze er poeder uit en tekende een vijfpuntige stervorm op de vloer.

Harald verschoof op zijn stoel. Ik voelde me ook niet op mijn gemak. Magie is iets wat mannen niet eigen is, en daardoor verontrustend.

Een tweede acoliet kwam naar voren met kaarsen en de eerste zette ze neer, een op elke punt van de ster. Met een bezwering en het rinkelen van een bel werd elke kaars aangestoken. De eerste acoliet bekeek het patroon dat ze had getekend en glimlachte toen onaangenaam naar Harald en mij. Het podium was klaar. Ik kon alleen maar hopen dat het toneelstuk ons naar de zin zou zijn.

De uitverkorene maakte haar mantel los en liet hem vallen.

Al het licht in de zaal leek zich plotseling op haar te richten. Het

leek wel alsof haar huid begon te gloeien.

Ze liep naar de bovenste punt van de ster en hief haar armen. Er viel een stilte. En toen begon ze te zingen. Eerst waren de woorden verstaanbaar, maar ze begonnen te veranderen. Hoewel haar stem niet zachter werd, leek de betekenis van haar woorden op de een of andere manier weg te glijpen, alsof je ze niet helemaal had gehoord. Toen, langzaam, veranderde er iets binnen in de figuur op de vloer.

De lucht in de ster begon te trillen als de hittegolven die rond het middaguur van de Vlakte opstijgen. Het getril werd erger, sterker, begon te verdichten. Voor onze ogen werd de lucht ineens gevuld met een donkere buis waarin beelden begonnen te verschijnen.

De wazige vormen werden steeds duidelijker, scherper, totdat iedereen ze goed kon zien. In de buis zaten Harald en ik, geknield, naakt, geketend en ineengedoken alsof we bang waren. Terwijl ik op mijn stoel zat, wetend dat ik daar echt zat en niet op mijn knieën op de vloer, kreeg ik toch een gevoel van zweven, van twijfel of ik echt was of dat de dingen die ik voor me zag echt waren.

Haralds adem klonk raspend en zijn knokkels waren wit, maar aan zijn gezicht zag ik dat woede de angst verving. De andere mannen, zowel de Lantanen als de Morassa, leken het visioen weinig meer te verwelkomen dan ik. Een paar lachten er zwakjes, aangespoord door het gegiechel van de dienstertjes, maar ook zij voelden aan dat dit niet eigen voor mannen was.

De beelden bewogen weer. Ze deinsden achteruit van iets ongeziens. En beeltenissen van Eilinn en Elana stapten vanuit het niets tevoorschijn. Het waren perfecte beeltenissen, maar toch anders dan de echte vrouwen, op de een of andere manier langer, vorstelijker, gezagvoller.

De namaak-Eilinn en -Elana liepen naar de namaak-Wulfgar en -Harald toe. Plotseling hadden ze zwepen in hun handen en begonnen daar met veel gelach en uitgelaten kreten mee te slaan. Onze beeltenissen jankten het uit, schreeuwden en smeekten om genade, kronkelend en stuiptrekkend op de stenen vloer.

Met een gemompelde vloek begon Harald overeind te komen, maar ik greep zijn arm vast en hield hem tegen.

‘Laat me los, Wulfgar. Er zijn ergere plekken om te sterven.’

‘En betere,’ antwoordde ik. ‘Hou je hoofd op je schouders, dan lopen we hier misschien nog naar buiten.’

Toen ik opstond wist ik zelf nog niet wat ik ging doen, maar iets geleidde mijn hand naar de dolk aan mijn riem. Ik besefte dat ik glimlachte, want ik zag onze uitweg uit deze stad. Snel, voordat iemand me kon tegenhouden, trok ik de dolk en gooide hem. Ik gooide hem naar het hart van de namaakkoningin die de namaak-Wulfgar afranselde, uiteraard.

De mannen om me heen keken niet-begrijpend toe en vroegen zich af wat ik wilde doen, maar de acoliet zag me en slaakte een kreet van angst, woede en ontkenning. De dolk raakte de beeltenis en midden in de zaal bloeide het licht van duizend zonnen op. Het beukte op ons in, kwam dwars door gesloten oogleden en afschermdende armen heen en groef zich naar het midden van je hersens. En toen begon het geluid. Het was een geluid dat je het bloed in de aderen deed stollen, dat tot in het merg sneed, een geluid waarbij de eerdere gil van de acoliet als kindergelach had geklonken.

Het geluid vervaagde en verstomde, en het licht doofde. Vlekken dansten voor mijn ogen, maar ik liep naar de ster op de vloer. De kaarsen waren gesmolten plasjes, nog borrelend van de hitte. De ster was er nog, ingebrand in de stenen van de vloer. Midden in de ster lag mijn dolk, onbeschadigd en niet eens warm toen ik hem aanraakte.

De acoliet lag halverwege de zaal alsof ze daar was neergesmeten door een reuzenhand. Ze zag er vervormd uit, op de een of andere manier onnatuurlijk. Het leek wel alsof haar lichaam vervaagde wanneer je probeerde je blik erop scherp te stellen. Sayene blafte iets, en de andere acolieten renden naar voren om het lichaam af te dekken. Zij keken er ook niet naar, alsof ze de aanblik niet konden verdragen.

Sayenes stem verbrak de stilte. Mensen begonnen weer te praten, te ademen en zich te bewegen, maar het bleef ingetogen.

Ik schoof mijn dolk terug in de schede. ‘Ik heb dit mes al zo lang als ik me kan herinneren,’ zei ik. ‘Ik kreeg het toen ik het nog maar amper kon vasthouden. Mijn afdruk zit erin, bijna net zozeer als wanneer het mijn eigen hand of voet was. Als die beeltenis waarachtig was geweest, dan zou de kracht zich tegen me hebben verzet.’

Ik keek niet naar de afgedekte gedaante op de vloer, maar mijn boodschap was voor iedereen duidelijk.

Sayene had geen belangstelling voor de waarachtigheid van de beelden. ‘Je nam het risico om koud staal een bezweringsster binnen te brengen; koud staal dat iets van je levenskracht in zich meedroeg. Waarom?’

Wat ik daarop zou hebben geantwoord kan ik niet zeggen, want Eilinn bespaarde me de moeite.

‘Het kan mij niet schelen waarom hij het deed,’ krijste ze. ‘Hij heeft een acoliet in mijn dienst gedood, in mijn paleis, in mijn grote zaal.’

‘Haar eigen leugen doodde haar,’ zei ik. ‘Mijn leven hing ook af van de waarachtigheid van haar beeltenis.’

Ze lachte ongelovig. ‘Je denkt dat ik je nu nog hier weg laat lopen. Jij denkt echt...’

‘Het kan mij niet meer schelen wat u denkt,’ onderbrak ik haar. ‘Ik kwam hier om onze aanwezigheid bekend te maken. Onze tenten staan ten westen en zuiden van de stad, op een uur rijden. Als jullie kooplui willen handelen, zijn ze welkom.’

En daarop draaide ik me om. Harald liep met me mee en we begonnen aan de lange tocht de zaal uit. Eilinn riep ons woedend na, terwijl Elana en Sayene haar probeerden te kalmeren. Met elke stap verwachtte ik een pijl in mijn rug, en het getintel tussen mijn schouderbladen stopte pas toen de deuren van de grote zaal achter ons dichtvielen.

Harald keek me aan en trok één wenkbrauw op. ‘Misschien,’ zei hij, ‘was het toch geen drietenige gromit.’